

Ett halvt ark papper

August Strindberg

Översättning till bulgariska: Nellie Warne år 2012

Един скъсан, хартиен лист

Разказ от Август Стриндберг

Превод от шведски

Нели Варне

Багажът с последните вещи и мебели беше заминал. Наемателят, един млад мъж, с траурна лентичка на шапката си, обходи апартамента, за да провери дали нещо не е забравено.

Не, той не беше забравил нищо, абсолютно нищо, и той излезе в коридора на апартамента, твърдо решен, никога вече да не мисли за това, което беше преживял в това жилище.

Но в коридора, до телефона, погледът му попадна върху къс, хартиен лист, изписан до край с различни почерци, някои части бяха написани с мастило, други - надраскани с молив или червена писалка.

Ето там беше написана цялата тази красива история от неговия живот, през този кратък период от две години. Всичко, което той искаше да забрави беше записано там, една малка част от един човешки живот, написана на къс хартия.

Той взе листа, един такъв пожълтял от времето лист, който като, че ли грееше в ръцете му. Той го постави отгоре на камината, наведе се и го зачете.

Първо беше написано нейното име: Алис, най-красивото име, което той знаеше, защото това беше името на неговата годеница. До него -нейният телефонен номер - 15 11, изглеждаше като номер на църковен псалм.

След това пишеше: Банката. Това беше неговата работа, свещената работа, тя им даваше насъщния хляб, дома, съществуването им. Но този номер беше зачеркнат, защото банката, в която той работеше фалира. След един кратък период, изпълнен с много притеснения, той се оправя, намирайки си работа в една друга банка.

След това беше записан телефона на цветарницата и фийтонджията. Това беше тогава, когато се сгоди и джобът му беше пълен с пари.

Следваше номерът на мебелния магазин, под него на човека, който лепеше тапети...

Той се задомява и те заживяват заедно. Ето номерът на билетната каса на Операта -50 50. Те са младоженци и ходят на опера в неделя.

Ett halvt ark papper

August Strindberg

Översättning till bulgariska: Nellie Warne år 2012

Това са най-хубавите им мигове, когато седят тихо един до друг и като, че ли по една случайност, се срещат в онази приказна страна, изпълнена с красота и хармония, там от другата страна на театралната рампа.

А ето и името на един мъж, който беше зачеркнат. Това беше един негов приятел, който беше достигнал до високо обществено положение, но се провали, падна безпомощно и се наложи да се премести, някъде много надалеч. Колко крехък е успехът!

Ето тука се вижда нещо ново, което се случва в съпружеския им живот. Написано е с женски почерк и молив: Жената, коя жена? Да, тази, с дългото палто и с онова приятно, съпричастно изражение на лицето си. Тя идваше тихо и за да влезе в спалнята, никога не минаваше през всекидневната, а – през коридора. Под нейното име пише: Доктор Л.

За първи път се появява и името на една роднина. Записано е: Мама. Това е свекървата, тя се държи дискретно, на страна, за да не притеснява младоженците, но сега я викат, в час на нужда и тя идва с радост, тъй като им е необходима.

Тук започват драсканици в синьо и червено. Бюрото по труда, една прислужница - гледачка идва при тях ипи една друга - ще се назначава. Аптеката. Притъмнява му пред очите. Млекарницата. От там се поръчва мляко, пастъризизирано мляко, без туберколозни бацили.

Магазинчето за подправки, месарницата. Домакинството започва да се обслужва чрез телефон, жена му - домакинята и къщовницата е тежко болна, на легло.

Пред очите му се премрежва и той не може пове че да чете - така както потъващият в морето иска да погледне през солената вода, а не може да види нищо.

И там пишеше: Погребално бюро. Пределно ясно е - един по-голям и един - по-малък, подразбира се, ковчег. В скоби беше написано: Тленни останки.

След това нямаше нищо повече написано: Тленни останки, бяха последните думи, там свършваше всичко. Той взе пожълтения лист хартия, целуна го и го сложи в горното джобче на самото си.

За две минути, той преживя две години от своя живот. Но странно, той не се чувстваше съкрушен от скръб, когато излезе навън. Напротив, той държеше главата си високо, като един щастлив и горд човек, защото той чувстваше, че той беше притежавал най-хубавото.

Колко други бедни души никога не бяха изпитали това, което той беше приживял!